

Aki azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék!

Sok évvel ezelőtt egy amerikai igehirdető így kezdte a budapesti igehirdetését: "Hello everybody!" Mire a tolmács ezt fordította: "Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól...", és így tovább... Néhányan a résztvevők közül egymáshoz fordultak: "Milyen szép ez az amerikai nyelv! Milyen tömören tudja kifejezni ezt a hosszú magyar gondolatot!" ... Miért mondom én el most ezt nektek, kedves testvéreim? Azért, hogy ne úgy hallgassátok az igehirdetés első mondatait, mintha "Hello everybody!" lenne. Igehirdetéseinket ugyanis nem köszöntéssel, hanem egy *nagy erőt sugárzó*, és nektek, kedves testvéreim, ezt a nagy erőt átadó *áldással* kezdjük. Erre az áldásra *nyitott* és ezt az áldást *befogadó szívvel* hallgassátok tehát: Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen.

Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk Pál apostol a Korinthusiakhoz írott első levele 10. fejezetének az elsőtől a 13. verséig a következőképpen: „Tudjátok meg, testvéreim, hogy atyáink mindnyájan a felhő alatt voltak, és mindnyájan a tengeren mentek át, és mindnyájan megkeresztelkedtek Mózesre a felhőben és a tengerben. Mindnyájan ugyanazt a lelki eledelt ették, és mindnyájan ugyanazt a lelki italt itták, mert a lelki kősziklából ittak, amely velük ment. Az a kőszikla pedig Krisztus volt. De többségükben nem lelte kedvét az Isten, úgyhogy elhullottak a pusztában. Mindez példává lett a számunkra, hogy ne kívánjunk gonosz dolgokat, amint ők kívántak. Bálványimádók se legyetek, mint közülük némelyek, amint meg van írva: „Leült a nép enni és inni, majd mulatozni kezdtek.” De ne is paráználkodjunk, mint ahogy közülük némelyek paráználkodtak, és elestek egyetlen napon huszónhármezren. Krisztust se kísértjük, ahogyan közülük némelyek kísértették, és elpusztultak a kígyóktól. De ne is zúgolódjatok, mint ahogyan közülük némelyek zúgolódtak, és elveszítette őket a pusztító angyal. Mindez pedig példaképpen történt velük, és figyelmeztetésül íratott meg nekünk, akik az utolsó időkben élünk. Aki tehát azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék! Emberi erőt meghaladó kísértés még nem ért titeket. Isten pedig hűséges, és nem hagy titeket erőtokön felül kísérteni; sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is, hogy el bírjátok azt viselni.” – Urunk, életünk a porhoz tapad. Eleveníts meg minket a te igéddel! Ámen.

Kedves Testvéreim!

Az első kegyelem és békesség az volt a mi életünkben, amikor megkereszteltek bennünket. Ahogyan Pál apostol mondja: „a keresztség által ugyanis eltemetettünk [Krisztussal] a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból, *az Atya dicsősége által*, úgy mi is *új életben járjunk*” (Róm 6,4). A kegyelem és békesség, amelyet kaptunk – az evangélium maga. A megváltottságunk jó híre, az evangélium, a keresztségben a személyes sorsunkká vált. Történt azonban még ennél is több velünk: a megkeresztelkedésünkkel – ahogyan Pál mondja – „a Krisztust öltöttük magunkra” (Gal 3,27).

Az igeszakaszunk első részében ezt az első kegyelmet és békességet, a keresztséget mutatja meg egy gyönyörűséges ószövetségi képsorral Pál apostol úgy, hogy nem Krisztust értelmezi Mózesből – hanem: Mózeszt értelmezi Krisztusból. Miért teszi, miért *teheti* ezt Pál? Mert az Ószövetségben *minden* Krisztusra mutat. Így lesz a népet felhő formájában vezető Istenből és a Vörös-tenger csodálatos kettéválásából – keresztség. Így lesz az égből hulló manna és a kősziklából fakadó víz – lelki eledel. És így lesz Krisztus, a szegletkő, lelki kőszikla, aki folyamatosan *megy és megy* a sivatagban és a pusztában Isten népével a Kánaán felé. És Krisztus *megy velünk is* – életünk *minden* napján (Mt 28,20).

De: Isten népének többségében „nem lelta kedvét az Isten, úgylly elhullottak a pusztában” (1Kor 10,5). Egészen precízen csak **ketten** lehettek azok az elinduláskor a huszadik évüket már betöltött harcosok közül, Káleb és Józsué, akik beléphettek a Kánaán földjére (4Móz 14,30.38). **Miért történt ez Isten népével?** Hiszen Isten nem személyválogató! Magyarozatként Pál apostol itt egy Mózes második és negyedik könyveiről szóló egész szemináriumot sűrít bele néhány mondatba. A megkeresztelkedésükre büszke korinthusiakat elsőként arra emlékezteti, hogy Isten népe aranyborjút készített, Istenként imádta, és az aranyborjú mellett mulatozott. (*Azaz: a héber eufemizmust a mai magyar nyelvre lefordítva: orgiát rendezett...*; 2Móz 32,1-6). Miért írja ezt Pál a korinthusiaknak? Korinthus az ókor Las Vegasa volt. A „korinthusiaskodni” ige a görögben a legmélyebb erkölcsi fertőben való életet jelentette. Csak egyedül Vénusz templomában ezer kultikus prostituált gondoskodott arról, hogy a korinthusiak orgia-szükségletei kellően kielégítettek legyenek.

Pál apostol még három olyan alkalmat sorol fel, amikor Isten népe lázadott Isten akarata ellen. Elsőként: sokan idegen népből hoztak feleséget maguknak. Sőt: az egyiküket még az Istennel való találkozás helyére, a gyülekezet sátrába is bevitték, ahová – abban a korban – még a helybéli asszonyok sem léphettek be. Meg is haltak még aznap több mint húszezren (4Móz 25,1-9). Másodikként: fellázadt a nép az égből hulló manna egyformasága ellen – Isten ezért mérges kígyók sokaságát küldte rájuk (4Móz 21,1-9). Harmadikként: Kórah, Dátán és Abiráam fiai Mózes és Áron ellen lázadtak. El is nyelte őket a föld – egész családjukkal együtt (4Móz 16,1-35).

Mi az igeszakaszunk első két részének a tanulsága a korinthusiának – és nekünk magunknak is? Az, hogy a keresztség, az istentiszteletre járás és az úrvacsora *önmagukban* nem elegendő ahhoz, hogy kedvét lelje bennünk az Isten. Kedves Testvéreim! **Hit kell! Hit kell. És a hitből fakadó, Istenben bízó, engedelmes élet kell.** Mert – *ahogyan Pál írta a rómaiaknak* – „ha test szerint éltek, meg kell halnotok, de ha a Lélek által megölitik a test cselekedeteit, élni fogtok” (Róm 8,13). Mert – *ahogyan Jézus mondta* – „szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt” (Mt 7,14). Ezzel jutottunk el a mai igénk fő gondolatához. Kedves Testvéreim! „Aki tehát azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék!” (1Kor 10,12). Bizony így van. Aki elbizakodottá válik – az pofára esik.

Hadd mondjak el erre egy történetet a saját életemből. Néhány éve egy barátommal ebédeltem az egyik megyeszékhelyünk legjobb éttermében. Kimentem a mellékhelyiségre. Ahogyan megyek vissza az asztalunkhoz, látom: sok női szempár *engem* figyel. Kihúszom magam. Peckesen lépkedek. Visszaérek a barátomhoz. „No, látod!” – mondom neki – „Nem vagyok én még olyan öreg! *Minden nő* engem néz!” – Kibuggyan belőle erre a röhögés... – „Tudod, Péter, engem is néznének – ha *én* léptem volna ki a *női* WC-ből.”

Bizony ilyenek vagyunk... Ahogyan a legkisebb okot megtaláljuk rá, *rögtön* elbizakodottá válunk... „*Hűségesen járok templomba, még a nyár közepén is itt vagyok az istentiszteleten, én már megengedhetem magamnak azt, hogy...*” Kedves Testvéreim! Mivel többet engedhetünk mi meg magunknak, mint bárki más? Semmivel. Ahogyan Pál apostol nem sokkal az igeszakaszunk után mondta: „**Minden szabad – de nem minden használ...**” (1Kor 10,23). Példaként: nem szerencsés a családi vacsora – a család *helyett* az okos-telefonnal... Az orgiákról most nem is beszélve...

Erre mondja Isten az oltár előtt felolvasott igében Jeremiás prófétának: „gyomlálj és irts, pusztíts és rombolj”. *Azonban* – itt jön az *óriási* fordulat! Isten ehhez zárásként ugyanis azt teszi hozzá: építs és plántálj! (Jer 1,10). Kedves Testvéreim! Jó hírem van! Az evangélium maga. **Nem a pusztítás és a rombolás az utolsó szó a mi életünkben, hanem: az építés és a plántálás!** Mert Isten „hüségese, és nem hagy titeket erőtökön felül kísérteni; sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is, hogy el bírjátok azt viselni” (1Kor 10,13). „Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai. Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: „Abbá! Atyám!” (Róm 8,14-15). Ahogyan a 439-es énekünk mondja: „Légy hű, állj meg szent hitedben, Istenedet ne feledd!” Kedves Testvéreim! Legyen erre a válaszuk az, amit az előbb énekeltünk: „Én Istentől *el nem állok*, Ő sem áll tőlem el.” Így legyen! Ámen.